Nog elke dag passeert Kathy voorbij de plek waar dochter Nikita (16) overleed

Acht jaar na de dood van Nikita Everaert (16) rijdt Kathy Deweweire nog elke dag voorbij de plek waar haar dochter verongelukte. Een herdenkingsbord biedt wat troost, maar is voor Kathy bovenal een symbool van haar strijd. “Je moet gevaarlijke verkeerssituaties aanpakken voor er slachtoffers vallen.”

Op het kruispunt waar Nikita overleed, werd een SAVE-bord onthuld. Voor Kathy en haar acht maanden zwangere dochter Mila is het belangrijk dat mensen het ongeval niet vergeten. © CARLO COPPEJANS

SIMON DEKAEZEMAKER
DESTELBERGEN/OOSTAKKER/LOCHRISTI

Zoals altijd reed Nikita Everaert (16) op 19 februari 2018 met de fiets van haar thuis in Destelbergen naar school in Lochristi. Toen ze groen licht kreeg op het kruispunt van de Antwerpsesteenweg met de Orchideestraat in Oostakker, fietste ze rechtdoor. Maar een vrachtwagen die rechts afsloeg, reed haar aan. Het meisje had geen schijn van kans. Ze overleed ter plaatse.

Omdat haar jongste dochter nog naar school gaat, rijdt Nikita’s mama Kathy Deweweire (46) elke dag voorbij de plek. “In het begin was dat verschrikkelijk. Ik reed kilometers om, zodat ik daar niet hoefde te passeren. Maar door een gewijzigde verkeerssituatie was dat niet meer mogelijk.”

Ook vandaag gaat ze nog geregeld naar de plaats van het ongeval. In 2024 werd daar een SAVE-herdenkingsbord onthuld om Nikita te eren. “Het bord blijft mensen herinneren aan wat gebeurd is. Sommige mensen staan even stil wanneer ze het zien. Natuurlijk zullen anderen gewoon voorbijrijden, maar voor ons blijft het belangrijk dat die herinnering zichtbaar aanwezig blijft.”

Op het kruispunt staat ook een witte herdenkingsfiets. Het gezin kwam daar onlangs samen om Nikita te herdenken op haar verjaardag. © CARLO COPPEJANS

Donkere rand

Het gezin van Nikita leeft nog dagelijks met het verdriet. “Mensen zeggen vaak dat verdriet slijt, maar dat geloof ik niet. Wij zeggen altijd: er is een leven voor, en een leven na. Dat klopt wel. In ons gezin overheerste jarenlang verdriet, maar we hebben nog drie andere kinderen. Door ons verdriet was het moeilijk om hen de aandacht te geven die ze nodig hadden.”

Toch zijn er opnieuw lichtpuntjes in het gezin Everaert. Dochter Mila (22) is acht maanden zwanger van haar eerste kindje. Kathy glimt van trots en is blij dat ze grootmoeder wordt. “Maar altijd blijft er die donkere rand aan ons geluk. Mila en Nikita hadden zo’n sterke band. Dan vragen we ons af: zou Nikita al kindjes hebben gehad? Zou ze meter zijn geweest? Het gemis blijft.”

Lege stoel

In het gezin wordt nog dagelijks over Nikita gesproken. Thuis hangen verschillende foto’s en staat een levensgroot beeld. “Ik zeg nog altijd dat ik vier kinderen heb. Nikita is nog steeds een deel van ons gezin, maar haar stoel blijft wel leeg. Sinds het ongeval hebben mijn kinderen nooit meer gefietst. Altijd heb ik hen rondgevoerd, desnoods ‘s nachts. Ik wilde het niet.”

> **“Sommige mensen staan even stil wanneer ze het SAVE-bord zien. Anderen rijden door, maar voor ons blijft het belangrijk dat die herinnering zichtbaar blijft”**
> **KATHY DEWEWEIRE**
> MAMA VAN NIKITA

Gevaarlijke punten

Na het ongeval was mama Kathy vastberaden om te vechten voor meer verkeersveiligheid. Het kruispunt waar Nikita verongelukte, stond al twintig jaar op een lijst met gevaarlijke punten. “Het ongeval met Nikita had echt vermeden kunnen worden. Nikita was een vechter. In haar naam strijd ik nu voor meer verkeersveiligheid. Het is mijn manier om me sterk te houden.”

Intussen is het kruispunt aangepakt en conflictvrij gemaakt. “Voor ons kwam elke verbetering te laat. Maar er zijn nog zoveel andere kinderen die zich veilig moeten verplaatsen.” Kathy blijft ervan overtuigd dat overheid sneller moest ingrijpen. “Je moet gevaarlijke situaties aanpakken vóór er slachtoffers vallen. Als het gebeurt, ben je te laat.”

> **“Geen enkele straf zal ooit zwaar genoeg zijn. In één seconde is je leven weg. Dat komt nooit meer terug”**
> **KATHY DEWEWEIRE**
> MAMA VAN NIKITA

De juridische afwikkeling van het ongeval loopt nog steeds. De vrachtwagenchauffeur werd in beroep veroordeeld tot zes maanden cel, waarvan drie met uitstel, en twaalf maanden rijverbod. De rechters oordeelden dat hij Nikita had moeten zien. Maar voor het gezin bracht de uitspraak geen gemoedsrust. “Geen enkele straf zal ooit zwaar genoeg zijn. In één seconde is je leven weg. Dat komt nooit meer terug.”

Net daarom benadrukt Kathy nogmaals het belang van de SAVE-borden. “Ik hoop vooral dat het werk van de vereniging Ouders van Verongelukte Kinderen (OVK) blijft bestaan. Lotgenoten hebben daar veel steun aan. En die borden helpen ook. Ze zorgen ervoor dat mensen blijven nadenken over verkeersveiligheid en over de gevolgen van een ongeval.”